

Evangelí del diumenge de la setmana II de durant l'any (B): «Aquest és l'Anyell de Déu»

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana II de durant l'any. El Baptista mostra el Fill de Déu com l'anyell que dona la seva vida per nosaltres i espera la nostra resposta generosa.

Evangelí (Jn 1, 35-42)

L'endemà, Joan tornava a ser en el mateix lloc amb dos dels seus

deixebles i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar:

—Mireu l'anyell de Déu!

Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà:

—Què busqueu?

Els li digueren:

—Rabí —que vol dir «mestre»—, on habites?

Els respon:

—Veniu i ho veureu.

Els hi anaren, veieren on habitava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.

Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havien seguit Jesús era Andreu, el germà de Simó Pere.

Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué:

—Hem trobat el Messies —que vol dir «ungit».

I el va portar on era Jesús. Jesús, fixant en ell la mirada, li digué:

—Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes —que vol dir «pedra».

Comentari

L'Evangeli d'aquest segon diumenge de durant l'any relata la crida dels primers deixebles del Senyor. Joan el Baptista convidava al penediment, despertava una bona disposició interior, animava la pràctica de la virtut, anunciava la proximitat del Regne de Déu. El misteri de Crist ja li havia estat revelat quan va designar Jesús com “l'anyell de Déu, el qui

lleva el pecat del món” (*Jn* 1, 29). Els seus deixebles hauran recordat que la sang de l'anyell pasqual va salvar els israelites de la mort a Egipte. El sacrifici de Crist ja estava anunciat per Isaïes en comparar els patiments del Servent dolent amb el sacrifici d'un anyell (cf. *Is* 53, 7).

En escoltar el Baptista designar Crist com “l'anyell de Déu”, Andreu, i un altre identificat com Joan, segueixen Jesucrist. El Mestre potser es gira per preguntar-los: “Què busqueu?”. Ells contesten amb una altra pregunta: “on vius?”. Curiosament, Jesús els convida llavors a anar amb ell: “Veniu i ho veureu”. I ho van fer.

“Era més o menys l'hora desena.” L'esment de l'hora, les quatre de la tarda, potser recorda l'entusiasme que va envoltar les primeres amistats del Senyor. L'atracció de Crist devia ser tan forta com respectuosa de la llibertat. Joan i Andreu estaven ben

preparats pel Baptista: no van dubtar a abandonar l'últim dels profetes, la “veu”, per escoltar el “Verb” mateix.

La Litúrgia de la Paraula proposa l'elecció de Samuel com a primera lectura: centra així la nostra atenció que Déu és qui anomena primer; es dirigeix tres vegades a Samuel, un signe de plenitud (cf. *Sa* 3, 3-10).

Alhora, la crida a Joan i Andreu abraçarà tota la seva vida. No saben res del que els espera, però no dubten: Jesús els hi ha tocat els cors. Exerceixen una veritable llibertat: la de decidir, sense “raons” potser, però amb raó.

De manera paradoxal, sant Josepmaria expressava aquesta entrega que Déu espera: “Lliurement, perquè et va donar la gana —que és la raó més sobrenatural—, vas respondre que sí a Déu”. El “jo” profund pren la justa decisió: el do de si. Perquè és un do lliure i

responsable, no es viu com un sacrifici. Així va passar en la vocació de sant Josep, tal com la percep el papa Francesc: “La felicitat de Josep no és a la lògica de l'autosacrifici, sinó al do de si mateix. Mai no es percep en aquest home la frustració, sinó només la confiança”. Qui es dona per amor no té cap mentalitat de víctima: és alegre. Aquesta alegria, Andreu no se la guarda per a si mateix: busca el seu germà Simó i el porta a Jesús.

En el primer capítol de l'Evangeli de sant Joan, les successives crides de Jesús a seguir-lo van acompanyades de la seva progressiva revelació: “l'Anyell de Déu” és el Fill de Déu. Ser el Fill significa per a Jesús convertir-se en l'anyell que dona la vida per la nostra salvació. I és així com, a la Missa, abans de la comunió, el celebrant presenta Jesucrist, substancialment present a l'hòstia santa: “Aquest és l'anyell de Déu que

lleva el pecat del món. Feliços els convidats al sopar del Senyor”. Són les noces de l'Anyell amb la humanitat, la plena instauració del Regne anunciat pel Baptista (cf. *Ap* 19, 9).

La celebració de l'Eucaristia fa present aquest misteri. Avui, la pregària sobre les ofrenes, adreçada a Déu Pare, ho proclama: “cada vegada que celebrem aquest memorial del sacrifici de Crist es fa l'obra de la nostra redempció”. Donar-se i esdevenir fills de Déu: a això estem cridats, per obra de l'Esperit Sant. Som temples de l'Esperit, diu sant Pau a la segona lectura d'avui: ja no ens pertanyem (cf. *1Co* 6,19). Déu viu en nosaltres i nosaltres en Ell.

Guillaume Derville // KatJayne - Pexels

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-ii-de-durant-
lany-b-aquest-es-lanyell-de-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-ii-de-durant-lany-b-aquest-es-lanyell-de-deu/)
(27/04/2025)